

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.155 van 31 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM loco advocaat S. SAROLEA en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 juni 2003 het Rijk binnen en diende op 16 februari 2005 een tweede asielaanvraag in. Op 15 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
1. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U diende hier een eerste asielaanvraag in op 5 juni 2003 en verklaarde afkomstig te zijn uit Srinagar in de Indische deelstaat Jammu & Kashmir. Al voor uw eerste asielaanvraag in België had u op 12 oktober 2000 in Zwitserland asiel aangevraagd, op 22 mei 2003 in Nederland en op 3 juni 2003 in Luxemburg. De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van 11 juni 2003 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevestigd op 19 juni 2003. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar reisde naar*

Zwitserland waar u op 19 november 2003 een tweede asielaanvraag deed. U deed nog asielaanvragen in Zweden op 31 augustus 2004 en in Noorwegen op 28 oktober 2004. In het kader van de Dublinakkoorden werd u op 15 februari 2005 door Noorwegen naar België teruggestuurd voor verdere behandeling van uw asielaanvraag. U diende hier een tweede asielaanvraag in op 16 februari 2005. De bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het CGVS op 11 april 2006 werd op 30 juli 2007 ingetrokken, waarna een nieuwe beslissing dient te worden genomen. U verklaarde hier geboren te zijn in Indisch Kashmir. Uw vader was lid van de onafhankelijkheidsbeweging "JKLF" (Jammu & Kashmir Liberation Front). Op een dag, u was toen nog een tiener, werd jullie woning door het Indische leger in brand gestoken. Uw beide ouders kwamen hierbij om. Kort nadien werd een oom, Mian Maraj, door het Indische leger ontvoerd, u weet niet of hij nog leeft. U werd enkele jaren later door het Indische leger opgepakt en op een onbekende plaats opgesloten waar u zwaar werd mishandeld. Ongeveer twee jaar later werd u naar de grens met Pakistan gebracht en er gedwongen de grens over te steken terwijl de soldaten u beschoten. U slaagde erin te ontsnappen en bereikte een VN-vluchtelingenkamp waar u enkele dagen kon verblijven. Daarna reisde u door naar Muzaffarabad waar u een job vond. Vier jaar nadien werd u er door de Pakistaanse geheime dienst ISI (Inter Services Intelligence) gearresteerd en opgesloten. U werd opnieuw mishandeld. Ze eisten dat u naar India zou terugkeren om er tegen het Indische leger te gaan vechten. Zes jaar later stemde u toe en ze lieten u vrij. U reisde echter in de plaats naar Lahore waar u enkele maanden bij een familielid van uw vader verbleef. Hij raadde u aan het land te verlaten en in 2000 reisde u van Lahore naar Rusland. U had een vals Pakistaans paspoort gekocht om het land te kunnen verlaten. U legde volgende documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag: een psychologische attest van dr. Al Chaabani dd. 22/03/2005 en een medicatievoorschrift door dezelfde dokter dd. 24/01/2006; een psychologisch verslag van dr. Van Halteren dd. 7/04/2005; attesten en brieven van uw psychotherapeut Alain Vanoeteren dd. 25/03/2005, 30/06/2005, 10/10/2005; een hospitalisatieverslag getekend door dr. Kint dd. 4/03/2005; een attest van ziekenhuisopname te St Alexius Grimbergen dd. 14/06/2005; een brief van het opvangcentrum in Noorwegen dd. 3/03/2005. U legde bij het tweede gehoor nog een medicatievoorschrift van dr. Al Chabaani dd. 26/02/08 voor, en medische attesten van dezelfde psychiater dd. 16/05/2007, 6/02/2007 en 8/03/2006; evenals een psychologisch verslag van Alain Vanoeteren dd. 14/03/2008."

2. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

3. Verzoeker vraagt in hoofddorde dat het statuut van vluchteling hem wordt toegekend in de zin van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. Hij beroept zich in een eerste middel op de *“Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”*.
1. De kern van verzoekers asielrelaas ligt in zijn etnische origine en zijn nationaliteit. Verzoeker verklaarde herhaaldelijk geboren te zijn in Srinagar in Indisch Kashmir en er bijna zijn volledige jeugd te hebben doorgebracht (CGVS 2b p. 2; CGVS 2a p. 3; DVZ p. 4) terwijl uit informatie afkomstig van de Zwitserse autoriteiten toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit bezit.
2. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing *“helemaal gemotiveerd op basis van de veronderstelling dat het dezelfde personen betreft. Er zijn echter een aantal elementen die kunnen laten twifelen over het feit dat het dezelfde persoon betreft: De juiste geboortedatum van de eiser is hem onbekend. Hij weet enkel dat hij in het jaar 1971 geboren is (CGVS 2b, p.2: “Wat is uw geboortedatum? 1971; Dag en maand, weet u dat ? Neen”). Terwijl de kandidaat vluchteling van Zwitserland in Italië, Frankrijk, Nederland, België en Luxemburg is verbleven, heeft de eiser nooit verklaard(t) naar Italië en Frankrijk te hebben gereisd. Hij is ook naar Noorwegen en Zweden geweest (CGVS2b, p.5), wat niet vermeld werd in de “Information Request” van de Zwitserse autoriteiten. Er dient ook opgemerkt te worden dat het moeilijk is om een gelijkenis te vinden tussen de eiser en een kopie van de foto van de geboorteakte. De eiser verliet Lahore in 2000 en vloog naar Moskou. Hij verbleef er vijf à zes maanden. Hij reisde dan naar Oekraïne waar hij een jaar verbleef. Hij ging dan naar Hongarije, bleef ongeveer 6 maanden, ging naar Slowakije waar hij ook 6 maanden bleef. Zijn reis ging verder in functie van het geld die zijn oom hem bracht. De eiser heeft, bij zijn aankomst in Europa, zijn eerste asielaanvraag in België ingediend, op 5 juni 2003. In 2000 bevond hij zich in Moskou en kon dan onmogelijk een asielaanvraag in Zwitserland hebben ingediend. Dit werd in zijn verklaringen bevestigd (CGVS 2b, p.5 en 6: “mijn eerste land was België”)*.
3. Verzoekers reisweg en verblijfplaatsen zijn een indicatie doch geen bewijs van de waarachtigheid van zijn verklaarde identiteit. Dit klemmt te meer nu verzoekers geloofwaardigheid aangetast wordt doordat hij zijn Zwitsers verblijf voor zijn komst naar België had verzwegen en zoals zijn verzoekschrift aanhaalt, verklaart *“(CGVS 2b, p.5 en 6: “mijn eerste land was België”)*”, terwijl hij reeds jaren in Zwitserland verbleven had en een asielaanvraag had ingediend, meer bepaald op 12 oktober 2000.
4. Verzoeker ontkent zijn huidige identiteit niet, doch enkel zijn geboorteplaats en heeft deze minstens zes keer bevestigd voor de verschillende asielinstanties. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst terecht op de flagrante gelijkenis tussen de personen van dezelfde naam in Zwitserland en in België. Verzoeker was niet enkel in Zwitserland op het ogenblik van de asielaanvragen, hij heeft er ook asiel aangevraagd. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt heeft verzoeker dit wel, weliswaar na confrontatie, toegegeven en toegelicht. Uit de Zwitserse informatie blijkt dat verzoeker zich eerst had aangeboden met een authentieke Pakistaanse geboorteakte en verklaarde hij afkomstig te zijn uit Lahore in Pakistan. Verzoeker heeft zijn verklaringen grondig gewijzigd bij zijn tweede asielaanvraag in Zwitserland en een relaas afgelegd dat hij later in België herhaalde

met name dat hij afkomstig is uit Srinagar, Indisch Kashmir. Verzoekers asielrelaas is dan ook inhoudelijk gelijklopend met de tweede asielaanvraag in Zwitserland.

4. Verzoeker beweerde achteraf aan de Zwitserse autoriteiten dat de Pakistaanse geboorteakte neergelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag, vals was. Na grondig onderzoek van de Zwitserse autoriteiten ter plaatse, zowel bij de plaatselijke Pakistaanse administratie, bij verzoekers familie en bij buurtonderzoek, hebben de Zwitserse autoriteiten besloten dat niet betwijfeld kan worden dat verzoekers geboorteakte een authentiek origineel document is. Zo werden meerdere bewoners afzonderlijk gehoord over verzoeker. Allen herkenden verzoeker en konden bevestigen dat hij ongehuwd was, vertrokken was naar het buitenland en niet meer teruggekomen omdat hij nog niet gevestigd was in Europa. Verzoekers familie wordt aanzien als een oud respectabel geslacht uit de buurt. Geen gerechtelijke antecedenten werden gevonden tegen verzoeker of zijn familie. Verder bevat de informatie van de Zwitserse autoriteiten een kopie van een domicilieattest met foto van een persoon met, volgens de CGVS, duidelijke gelijkenissen aan verzoeker. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt bestaat er geen enkele twijfel over de overeenkomsten tussen verzoeker en de persoon waarvan sprake in het Zwitserse dossier en op het Pakistaanse geboorteattest. Verzoekers verklaringen over zijn geboortjaar is conform het neergelegde Pakistaanse geboorteattest en zijn identiteitsverklaringen in Zwitserland. Verzoeker verklaart geboren te zijn in 1971, maar kent de dag en maand van zijn geboorte niet. In beide landen verklaart verzoeker dezelfde ouders te hebben, die ook op het geboorteattest voorkomen, het domicilieattest en het "B-Form" (gezinssamenstellingsdocument) in het Zwitserse dossier.
1. Niettegenstaande de overduidelijke bewijzen aangebracht door de Zwitserse autoriteiten blijft verzoeker ter terechtzitting ontkennen dat hij Pakistaan is. Hij meent dat ook zijn eigen familieleden, zijn moeder en broer en de buurtbewoners foute informatie gegeven hebben aan de Zwitserse autoriteiten. Ter terechtzitting reageert verzoeker snel en inventief en hij past zijn antwoorden aan naarmate doorgevraagd wordt. Op de vraag waarom zijn moeder foute informatie zou geven, antwoordt verzoeker dat hij iedereen heeft omgekocht. Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met de vermelding op het Zwitserse onderzoek over zijn moeder -die haar mondelinge verklaringen niet wenste te ondertekenen omdat ze vond dat haar zoon triestig keek op de foto en ze hem niet in de moeilijkheden wenste te brengen-, verklaart verzoeker dat iedereen in Pakistan kan omgekocht worden, maar gaat er aan voorbij dat hij niet kon voorzien dat de Zwitserse autoriteiten een plaatselijk onderzoek zou doen en daarenboven naast zijn familie, ook willekeurige buurtbewoners zou ondervragen.
2. Verzoekers verklaringen over zijn afkomst uit Srinagar zijn geheel verzonnen. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat uit zijn verklaringen evenmin kan blijken dat hij bekend is met Srinagar. Verzoeker kon immers op de meest elementaire vragen over Srinagar (het zeer grote stadsmeer, grote moskee e.d.) niet antwoorden terwijl hij verklaarde er tot zijn vijftiende naar school geweest te zijn (gehoorverslag CGVS 31/10/2006). Verzoeker verklaart evenmin wie zijn Pakistaanse oom is die hem bijstond, onder meer naar het buitenland hielp en geld opstuurde.
5. In de attesten van verzoekers vertrouwenspersoon wordt aangehaald dat verzoeker zich onbegrepen voelt en hij het slachtoffer is van een "*dramatische administratieve toestand die schandalig is*". Verzoeker zelf verklaart dat noch de Belgen, noch de Luxemburgers, noch de Nederlanders, noch de Zwitsers en de Noren hem begrijpen. Het verzoekschrift stelt dat er niet kan "*getwijfeld worden*" aan "*de slechte psychologische toestand van de*

eiser, zoals bevestigd werd door rapporten van verschillende psychologen". Uit deze rapporten blijkt dat verzoeker reeds jaren gevolgd wordt door zijn vertrouwenspersoon en psycholoog en de bezorgdheid van de psycholoog Vanoeteren het professionele therapeutische kader overschrijdt, hij verzoeker helpt met onder meer administratieve taken en sociale begeleiding. Deze attesten moeten dan ook in dit licht worden gelezen. De attesten van dr. Al Chaabani bevestigen dat het medische centrum verzoeker volgt. De diagnose van PTSD wordt niet toegelicht maar wel in verband gebracht met de 'traumatische gebeurtenissen' zoals verzoeker deze heeft toegelicht. Aangezien verzoeker zich een verzonnen nationaliteit en profiel aanmeet, kan aan deze attesten die hierop steunen dan ook geen geloof worden gehecht. Het attest van 16 mei 2007 verwijst overigens vooral naar algemene literatuur inzake buitenlandse patiënten en cultuurverschillen. De diagnose, na de residentiële observatie van dr. Kindt waarbij na uitgebreide psychologische testen wordt besloten dat verzoeker een antisociale-hysterische persoonlijkheid heeft, kan in verband gebracht worden met de verschillende verslagen in het administratief dossier van asielcentra in België en Noorwegen, waarnaar het verzoekschrift verwijst en de bevindingen van psycholoog Quintyn. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, betreft het Noorse verslag een administratief verslag en geen psychologisch verslag. Uit de verslagen blijkt dat verzoeker een zeer lage tolerantiegraad heeft en dit een weerslag heeft op zijn (soms agressief) gedrag. Uit de medische verslagen blijkt niet dat verzoeker in de onmogelijkheid was de vragen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct te beantwoorden, noch dat hij de draagwijdte van zijn fictief asielrelaas niet zou kunnen inschatten. Verzoekers houding is frauduleus, zijn verklaringen zijn verzonnen, de loochening van zijn moeder en familie is onnatuurlijk en zijn ontkenning van objectieve verslagen is onaanvaardbaar. Deze houding stemt overeen met de conclusie dat verzoeker lijdt aan hystero-psychopathiform en zwaar narcistisch en egocentrisch is waarvan de etiologie moet gezocht worden in de opvoeding en geen verband houdt met eventuele traumatische ervaringen (zie verslag psycholoog Quintyn).

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

7. Verzoeker stelt *"In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst loopt hij een ernstig en risico op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen"*. Verzoeker verwijst naar het "Country Reports on Human Rights Practices – India", van 11 maart 2008 en besluit *"Gelet op het risico om mensonterende en vernederende behandelingen te ondergaan, maar eveneens de dreiging tegen zijn leven of zijn persoon door het blind geweld in Jammu en Kashmir, moet in ondergeschikte orde op zijn minst aan de eiser het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend"*.

1. Verzoekers verklaring over zijn afkomst uit Indisch Kashmir is frauduleus. Zijn Pakistaanse identiteitsdocumenten zijn na grondig onderzoek door de Zwitserse autoriteiten, authentiek bevonden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Indisch Kashmir. Verzoeker voegt geen andere elementen toe. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling

op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

8. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.